

אדריאן ריץ

העצים

העצים שבפנים עוקרים אל היער,  
היער שהיה ריק בכל הימים האלה  
מקום שצפור לא יכולה לשבת בו  
וחרק להסתתר  
ושמש לטמן רגליה בצל  
היער שהיה ריק בכל הלילות האלה  
ימלא עצים עד בקר.

כל הלילה השרשים מתאמצים  
לחלץ את עצמם מן הסדקים  
ברצפת המרפסת.  
העלים מתמתחים אל הזגוגית  
ולזלים קטנים צפורים ממאמץ  
ענפים מעוותים מכבר מדשדשים מתחת לגג  
כחולים שעתה זה השתחררו  
המומים למחצה, זזים  
אל דלתות המרפאה.

אני יושבת בפנים, דלתות פתוחות אל המרפסת  
כותבת מכתבים ארכים  
שאני בקשי מזכירה בהם את הסתלקותו  
של היער מן הבית.  
הלילה רענן, הירח במלואו  
בשמים שעודם נרחבים  
ריח העלים והאזוב  
עוד חודר כקול אל החדרים.  
ראשי מלא לחישות  
שישתקו מחר.

הקשב. הזגוגית נסדקת.  
העצים מועדים בהתקדמותם  
אל תוך הלילה. רוחות אצות לפגשם.  
הירח מנפץ כמראה,  
רסיסיו מנצנצים עכשו בצמרת  
האלון הגבה ביותר.

תרגם מאנגלית: גיורא לשם

רוברט קרילי

שי יקר-ערך

הו אותו סוס שאראה כה גבה  
כשהעולם מתכווץ לתוך  
זקותיו, אמי  
תראה בדיוק כמוני.

היא נולדה, אך אני אמצתיה.  
סוס זה היה הזמנות אדירה!  
עז רגליו! גבה  
גופו העצום!

אם כן, עכשו בפליאה לעת ערב עם  
כניסת הלילה הקטנה האחרונה,  
אמי קוראת לו, ואני  
קורא לו אבי.

בפנים כעוסות, כלי  
זכיות, בסער  
ובחזון עקר וברוח  
גדולה אנו רוכבים.

אמי מעולם לא סלחה לאבי  
שהרג את עצמו  
בקיץ שבו המתנתי להולד,  
בעקר בשל התקופה המביכה  
והגן הצבורי.

היא נעלה את שמו  
בקייטונה הפנימי ביותר  
ולא הניחה לו לצאת,  
אף כי שמעתי אותו בועט.  
כאשר ירדתי מעלית-הגג  
ובידי דיוקן הפסטל של זר  
קפוצ'ן-שפתים  
בעל שפם נועז  
ועינים חומות עמקות מישירות מבט,  
קרעה אותו לגזרים  
בלא הגה  
וסטרה לי בחזקה.  
בשנתי הששים-וארבע  
אני יכול להרגיש שלחיי  
עדין צורבת.

גולווי קינל

זמירות אחרונות

1

מה תזמרנה, הצפרים האחרונות  
גולשות במורד הרמדומים,  
טסות במשפע  
על פני יערות גדושי חשכה,  
כנפיהן הבלויות  
מתעקלות על העולם כזרועות אוהב  
היוצרות, לילה אחר לילה, בשנה,  
הערד שנבצר לתקנו?

2

דממה. אפר.  
באח. יהיה אשר יהיה  
המונע בעדנו מלהגיע לשמי עליון,  
עצלות, חמה, חמדנות, פחד, לואי יכלנו רק  
לחזור ולהמציאו עלי אדמות  
כזמר.